

## Jedním slovem – jezevčík!

„Jezevčíci mají vysokou psí školu a mezi ostatními psy jsou úplní profesori“, říkával náš veterinář. Obvykle tak uzavíral náš rozhovor o tom, čím nás zase překvapili naši jezevouni. My jsme měli tehdy svého prvního dlouhosrstého jezevčíka Beďu, rovnoprávného člena rodiny. Svoje výsadní postavení si určoval sám, přestože byl ze všech nejmenší. Když se narodil, byl tak drobný a klidný, že mu jeho chovatelé dali jméno Méd'a – Béd'a. Už jsme mu ho nechali.

O jezevčících se tvrdí, že jsou paličatí, svéhlaví a stojí si vždycky na svém. Je to svatá pravda, ale tak trochu odůvodněná životem. Když myslivec pustí jezevčíka do liščí nebo jezevčí nory, nemůže tam být s ním, aby ho navigoval. Pes se musí rozhodovat zcela sám, jakou taktiku zvolí, aby zvíře vyštěkal a vypudil, a přitom nezůstal „zazděn“ dole. Jaký div, že stejnou samostatnost uplatňuje i na povrchu? Beďa měl výborné, lovecky vedené rodiče, sám myslivecké zkoušky neměl. Přesto čile likvidoval každou myš na poli, či městské potkany. Na to byl mistr nad mistry. Morčeti Mildině však nikdy neublížil, hrál si s ním a proháněl je po kuchyni, až radostí pískalo. K cizím psům se choval korektně. Byl to klidný, oddaný, vyrovnaný a poslušný pes. Jednu negativní vlastnost ale měl: byl bolestínek, jak už jezevčíci bývají. Hlavně po očkování, injekci nebo jiném ošetření se moc a dlouho litoval. Vyčítavě zahlídal k nám, lidem nahoru, vlnil ztrápeně obočím, jakoby chtěl říct: „Co jste mi to zase udělali?“ Nad jeho výrazem by se i kámen ustrnul. Schválně kulhal co mohl, abychom viděli, co jsme mu způsobili. A byl na nás uražený celý den. Nebavil se, otáčel se zády. Nezbylo než čekat, až ho to přejde. Na urážlivost ani pamlsky neplatí, to vám řekne každý chovatel jezevčíka.

Naproti nás bydlela rodina s fenkou Dášou. Milou podvrat'ačkou, ale zblešenou, jak zákon káže. S Beďou se kamarádili, a tak nebylo divu, že i on se co chvíli drbal po nevíтанé nadílce blech. V jeho dlouhé, husté, rezavé, výstavní srsti se ty potvůrky nedaly za boha chytit. Ale i na takovou svízele se našla pomoc. Zaslechla jsem v rozhlase radu, že zaručeně pomůže vykoupat zvíře v odvaru z pelyňku – černobýlu. Pak prý na psa blechy stoprocentně nejdou. Jak jednoduché! A přírodní.

V herbáři jsem si vyhledala, jak černobýl vypadá. V přírodě jsem ho našla dost, natrhala pořádný svazek a doma bylinu spařila vřelou vodou. Vznikl zelený zápar, podobný žabinci, ale co bych neudělala pro dobrou věc? Žabinec jsem rozředila ve vaně a vzpírajícího se Beďu v něm vydatně vymáčela. Žádné splachování čistou vodou nesmělo následovat, aby účinek dezinfekce byl stoprocentní. Nebohého miláčka jsem důkladně vysušila osuškou a propustila na svobodu. Nasupeně běhal po kuchyni, zahlídal po mně, až se mu blýskalo oční bělmo, ale po chvíli ulehl do svého křesla a usnul. Spal hodinu, dvě, nožky toporně natažené, zcela bez hnutí. Není to nějak dlouho? Zdá se mi, že ani nedýchá. Vidím, že má otevřené oči, jakoby vytřeštěné, ani nemrkne. Břicho ani hrudník se nezvedají. Copak se opravdu ani nenadechne? Sáhnu na psa, tělíčko je sice teplé, ale čumák oschlý, hotová mrtvola. Proboha, já ho asi otrávil! „Beďo, Beďiku!“ křičím zoufale a marně. Letím k herbáři zkontrolovat, jestli jsem nenatrhala nějaký jedovatý neřád, ale ne. Vše je v pořádku. „Beďo, probud' se!“ To už řvu zplna hrdla a s hrůzou v hlase...

Vtom na mě líně mrkne jedno očičko, pak druhé a vzápětí se začne protahovat celý pes. Zhluboka se nadechne a táááhle vzdychne, jakoby říkal: „Co tu vyvádíš? Já už jsem se prospal, tak nač ten cirkus kolem mě?“ Popadnu jezevce do náruče. „Sláva! Neumřel! Žije!“ Ten mi ale dal! Celou dobu uraženě spal a předstíral mrtvého tak dokonale, že mě málem ranila mrtvice!

Povím vám, že takovou věc člověk nevymyslí. Na podobný majstrštyk musí být jenom vysoká psí škola. A kdo ji má? Jasná odpověď: přece jezevčík!

